

**Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθένας νέτος δούτος.**

(Ὁ Φασουλῆς κ' ὁ Περικλῆς μὲ σπάθην νικητήριον περιπλανῶνται μόνον τῶν εἰς ἓνα Κοιμητήριον.)

Φ.—Τὶ Ψυχασάββατο κ' αὐτό... τί χαραχὴ γελᾷ
πολεμικῶν ἀγώνων!...
Ἐλα μαζί μου, Περικλῆ, καὶ κότταζε ψηλά
τοὺς ἰσκιούς τῶν προγόνων.

Μίσα 'στὰ μάτια κόττα τοὺς χωρὶς νὰ τοὺς ἔτραπῃς,
'στὰ μνήματά των καθίσει τραγούδι νὰ τοὺς ἔπῃς,
μὴν περιδλίπῃς σὰν χαζός, μὴ χάσῃς σὰν τὸν βλάκα,
ράνε μὲ κόλλυβα χρυσὰ τοῦ τάφου των τὴν πλάκα,
πάρε τὴν λύραν τὴν χρυσὴν Ἀπόλλωνος εὐκόμου,
στεφάνωσε μ' ἑλᾶς κλαδί τοὺς ὀδὸ σου τοὺς κροτάφους,
καὶ τὸ σπαθὶ σου σταύρωσε μαζί μὲ τὸ δίκό μου
σὲ ξηχασμένα μνήματα, σὲ ξηχασιμένους τάφους.

Π.— Νάλ τοὺς βλέπω, Φασουλῆ,
ἔμπροστά μου νὰ πηδῶν,
ἔρχονται πολλοὶ πολλοὶ
μὲ λαχτάρα νὰ μὰς δούν.

Νάλ τριγύρω φορεσιὰς,
νὰ σπαθιά κ' ἀρματωσιὰς,
ποῦ 'στὸν ἥλιο μίς' ἀστράφουσαν
καὶ τὰ στήθια μὰς ἀνάφουσαν.

Νάτους νέτους... μὰς σιμόνους,
δαμασκιά σπαθιά μὰς δίνουσαν,
κ' ὅπως πρὶν δὲν μὰς μευντζέουσαν
καὶ σὰν πρῶτα δὲν μὰς φτύνουσαν.

Τοὺς προμάχους τοὺς πατέρας
ἀσπρορῶσουσας κυττῶ,
δίνω μαζί καὶ 'στους αἰθίρας
μὲ τοὺς ἰσκιούς των πετῶ.

Κλαίω κλαίω μὲ στεφάνι
'μπρὸς σὲ δόξαις λαμπεραῖς,
μὰ τὸ κλάμμα τοῦτο κάνει
χίλινα γέλια καὶ χαρὰς.

Τίτοια δάκρυα σταλαζέουσαν
σὰν δροσιὰς μαργαριτέρια
μὲς 'στὸν τάφου τὰ χορτάρια
καὶ νεκροὺς ἀναγαλλιάζουσαν.

Κλάψετε μ' ἐμὲν ἀντάμα
μαχτῶν κ' ἐρίδων κλήθῃ,
ζωντανεὺς τίτοιο κλάμμα
τάψυγα καὶ κρῖα στήθῃ.

Νάλ! προβαίνουν εἰ μεγάλοι πολεμάρχου τῆς Τουρκίας
κ' ὀλοίνα φασκιλόουσαν,
μὰ τὰ φασκιλά των πάνε μὲς 'στὰ μούτρα τῆς Φρυγκίας,
ποῦ ἔτραπαις τὰ μουντζουρόουσαν.

Φτύνου φτύνου πολεμάρχου, ποῦ τοὺς λάμπρυναν ἀγῶνες,
μὰ τὸ φτύσιμό των πάει 'στὸν Καισάρου τῆς Κορώναις. Ὡς
Φτοῦ φωνάζουσαν πολεμάρχου, φτοῦ κ' ἰγὼ μαζί των σκούζω,
καὶ τοὺς Καισάρου εἰκτιρῶ καὶ πατόκορρα τοὺς λούζω.
Φτοῦ καὶ φτοῦ καὶ κόντρα φτοῦ,
νὰ κ' ἰκίνοῦ, νὰ κ' αὐτοῦ.

Ψυχασάββατο μεγάλο μὲ προγόνους ζωντανεὺς,
ποῦ βροντοῦν ἀρματωλιχία καὶ κιθάραις ποιητῶν,
Ψυχασάββατο, ποῦ φθάνουσαν ὡς 'στους τρίτους οὐρανοῦς,
εἰ κ' ἀπὸ τῶν τουρκελῶν μὰς κ' οἱ κ' ἀπὸ τῶν θυμητῶν,
Ψυχασάββατο μεγάλο, ποῦ πνοῆ ζωῆς σκορπᾷ,
ὅπου γίνονται παιδιὰς τὰ τρεπάρια τοῦ παππά.

Ψυχασάββατο μεγάλο σὰν ἡμέρα Πασχαλίας,
ποῦ γυμνῶναι τὸ σπαθὶ τοῦ νέου Κόδρου Βασιλῆας,
κ' ὁ λαὸς ὁ στρατιώτης ρίμαις νίκης κελαιδί
'στὸν λιβέντη Βασιλῆα του καὶ 'στὸ καθὲ του παιδί.
Ψυχασάββατο μεγάλο, ποῦ καθίνας ξερακνῶναι,
κάθε τάφο ποῦ σιμόνω βλίπω δάφνη νὰ φρουτῶναι,
καὶ κοντὰ εἰ τόσους τάφους, ποῦ δὲν ἔξισαι κανεῖς,
ἄλλους τάφους σκάθουσαν τώρα λιβεντζιὰς σημερινῆς,
ποῦ τὸ κόκκινο τὸ χῶμα τὴν ἐκίπτασι τῆς Κρήτης
καὶ τὸ μνήμα τῆς φωτίζει λαμπεροὺς Ἀποσπερίτης.

Ψυχασάββατο μεγάλο,
ποῦ κ' ἰγὼ σπαθὶ θὰ βάλω
γιά νὰ πῶ μὲ τοὺς παππάδες
εἶτε παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κ' ἔς γενοῦν Λαμπερῆς λαμπερῆς
τὰ κερά τῶν μνημοσύνων.

Ψυχασάββατο, ποῦ θίλαις χίλινα τόσα νὰ τοῦ ἔπῃς,
κ' ἀπὸ μνήματα διαβάνουσαν ἔλογα τῆς ἀστραπῆς,
καὶ πεπερῶνται πεθεμῶναι 'στῆς δόλοουσαις των σίλαις
μὲ χιονάταις φουστανίλαις.

Ψυχασάββατο μεγάλο, ποῦ ξανοῖουσαν οὐρανοῦ,
ποῦ τοὺς νέους ἀνδραϊεὺς τῶν γερόντων ἡ φωνῆ,
ποῦ καὶ σκίλεθρα κυττάζεις μὲ καμάρι λιβεντζιὰς
καὶ γελῶν καὶ τὰ κλωνάρια τῆς θλιμμένης τῆς ἰτιᾶς.

Φ.— Ἀκουσί με, Περικλίτο, πόσα ζῆτα ξερωνίζω,
κότταξί με μὲ τί μάτι τοὺς προγόνους ἀνέτιξω.
Δίν τοὺς τρίμω σὰν καὶ πρῶτα, τοὺς σιμόνω μὲ λαχτάρα,
ὄχι πᾶς φτυσιὰς καὶ κουντζιὰς κ' ἀτελείωτη κατάρρα.
Εὐλογεῖτ' εὐλογεῖται τάνευλόγητα παιδιὰ,
στεφανῶσαι τάρματά των μὲ τὰ θάνατα κλαδιὰ,
εὐλογεῖται τιμημένο τὸ γαλάζιο μὰς πανί,
ὥστε μὰς τὸ σαββανὸ σας φάμπουρο μὰς νὰ γενῆ.

Τὴν θυμάσαι, Περικλίτο,
τὴν Ἰ δ ἰ α τ ἡ ν Μ ε γ α λ η ...
ποῖός ἐπρόσμενη πῶς φέτο
ζωντανὴ θὰ ξεπροβάλλῃ ;

Πέρου τὸ Ψυχασάββατο
σὰν καὶ τοῦτῃ τὴν ἡμέρα
'στὴν ἰτιᾶ τῆς ἀποκάλυψῃ
τὴν ἐκλάψῃμ' ἰδῶ πέρρα.

Μὲ βουβὸ καὶ κρύο στόμα
 ἴγναμα σὰν κυκαρίσι,
 κί' ἰνομίζαμε 'στὸ χῶμα
 πῶς γιὰ πάντα θά σπασίη.

Πόσα ἴγναμα συχώρια
 γιὰ τὴν κόρη τὴν πανόρη,
 καὶ μεγάλοι καὶ μικροὶ
 περγελοῦσαν τὴν νεκρή.

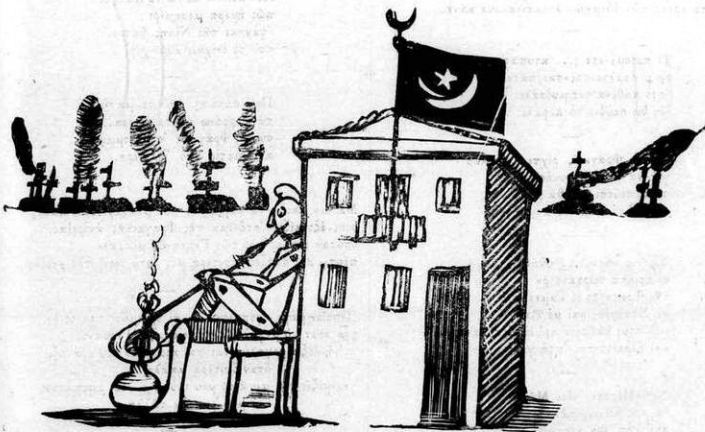
Κύτταξέ τιν ὁμοῦ τώρα
 στολισμένη κί' ἀσπροπόρα.
 Σὰν καὶ πρὶν δὲν τὴν σκιπάζουν
 τοῦ θανάτου κυκαρίσι,
 καὶ τὰ κάλλη τῆς κυττάζουν
 πρὸ μεγάλα καὶ περίσιμα.

Ἄγγελος ἰπαναστάτης
 εἰς τὸ μνημεῖο τῆς καθίζει,
 καὶ τὰ τρύπια σάββανὰ τῆς
 ἀπ' εἰῶ κί' ἐκεί σκορπίζει.

Κί' ἀντηχοῦν κοιλάδες κί' ὄρη
 κί' ἀλαλάζουν ἀπὸ πέρα
 'στὸν κρυστάλλινον αἰθέρα :
 ἐνὰς' εὐλογημένη, κόρη.

Τώρα πιά δὲν τὴν γελούν
 κί' οὔτα λίνε χωρατὰ,
 μὰ σιμὰ τῆς πηλαλοῦν
 καὶ μὲ τὸς' ἀλαλητὰ
 τὴν σπκόνου ὡς 'στ' ἀστέρια
 Βασιλεῖα καὶ κόσμου χεῖρα.

Ζήτω ζήτω τῆς νεκρῆς μας, τῆς Ἰδίας τῆς Μεγαλῆς,
 τρεῖς ἔμπρός της, Περιχέτο, τὸ σπαθὶ καὶ οὐ νὰ βγάλης.
 Μὰ κί' ἐγὼ ποῦ λὲς ἀκόμη πῆρα τώρα Γκρά τουργεῖ
 καὶ τεπιτεῖ τριγυρίζω καὶ κτυπῶ τὸ τουμπελίκι,
 ζήτ' ὀ πό λ ε μ ος χαράζω καὶ σὲ μάμαρα καὶ τοίχους.
 ζήτ' ὀ πό λ ε μ ος φωνάξω δίχως μέτρο καὶ μὲ στίχους.
 Π.— Ζήτ' ὀ πό λ ε μ ος 'στ' ἀλήθεια, καὶ πρὸς χάριον τοῦ, σαλιέρη,
 σοῦ χαρίζω τὸ σπηλιέρι.

Φοδρα τοῦ Φαδουλή,
 ποῦ μόνος του ἴλει.

καὶ τρώω τῆς Σορκοστῆς ἰληαῖς καὶ ταρκαδῆς
 καὶ κρούω τὴν ἀσπίδα μου μὲ τὸ μακρὸ μου ὄρου.

Τὸ σπητι τὸ Φαληρικὸ πηγαῖνο νὰ φυλάξω,
 πηδῶ 'στὰ κεραμίδια τοῦ πολέμου ν' ἀλαλάξω,
 περιφρονῶ τοὺς Γερμανοὺς κί' ὄλους τοὺς ἄλλους βλάκας
 καὶ γράφω κάθε Καίσερ 'στὸ τρύπιο μου παπούτσι,
 κί' ἀπίξω 'στὴν ἐξόπτερα καθίζω σὰν μπαστάκας
 καὶ τρισμακάριος ρευῶ τοῦ ναργιλιέ μαρκουτα.